

havende kræver for sig Forholdene ordnet saaledes, at han kan skaffe sig og sine alle de Behageligheder, der kan gøre Livet lyst og lykkeligt, medens det synes de samme Folk ganske naturligt, at Smaafolk maa nøjes med det absolut nødtørftige for Livets Opretholdelse. Der maa en langt dybere-gaaende Forstaaelse til, og det vilde af Hensyn til den rolige og sunde Udvikling efter den nye Grundlovs Ikrafttræden være meget ønskeligt, at denne dybere Forstaaelse tilegnedes i den allernærmeste Fremtid. Der vil ganske sikkert, efter at vi har faaet en Rigsdag, hvor alle faar lige politisk Repræsentation, fremkomme saadanne Krav fra den brede Befolkning, at Overklasserne i høj Grad faar Brug for en saadan Forstaaelse, hvis Kampen ikke skal blive alt for forbitret. Der vil blive rejst Krav om lige Adgang til Uddannelse for fattige og rige, og der vil blive rejst Krav om lige Adgang til Erhverv. At vi er meget langt fra dette nu, er saa aabenbart, at jeg ikke en Gang behøver at begrunde min Paastand derom i denne Forsamling. Det er derfor mit Haab og min Tro til de Valg, der kommer til Foraaret, at de vil lægge den politiske Magt fast og sikkert i det radikale Demokratis Hænder. Der vil da blive paabegyndt en rig og frodig Udvikling i Retning af at udjævne den økonomiske Ulighed og i Retning af at skabe social Retfærdighed, en Udvikling, der vil være til Gavn for hele det arbejdende og producerende Folk og maaske ikke en Gang til Skade for de forholdsvis faa rige eller velhavende i vort Folk, hvem en saadan Udvikling overfladisk set synes at maatte gaa ud over. Det vil ganske sikkert gaa her paa samme Maade, som det gik ved de store Landboreformers Gennemførelse i 1788 og følgende Aar, at det bliver til Gavn for dem, som det synes at skulle gaa ud over. Vi vil da være stærkt paa Vej til at gøre Grundtvigs Ord til lys Virkelighed i Danmark, at da har i Rigdom vi drevet det vidt, naar faa har for meget og færre for lidt.

Kofoed: Den første Gang jeg havde den Ære at tale i dette høje Ting, fremdrog jeg en Række lokale Spørgsmaal, blandt andet nævnede jeg et Ønske om at faa en telefonisk eller telegrafisk Forbindelse mellem

Christiansø og Bornholm. I de Aar, der siden er gaaet, har jeg gentagne Gange haft Ordet her i Tinget for at vende tilbage til dette Spørgsmaal og haft Lejlighed til at begrunde dette Ønske. Jeg har henvist til, at det efter min Mening var af afgørende Betydning for Christiansøs fortsatte Eksistens- og Erhvervsmulighed, at en saadan Forbindelse blev tilvejebragt, idet der i modsat Fald vilde foregaa en Affolkning af Øen, idet Beboerne vilde søge hen til Steder, hvor deres Erhvervsmuligheder er større. Det er derfor med den største Glæde, at jeg af det Finanslovsforslag, som i Dag er til første Behandling her i Tinget, har set, at der af den højtærede Minister for offentlige Arbejder er stillet Forslag om, at der bevilges 54,000 Kr. til Opførelse af 2 Radiotelefonstationer henholdsvis paa Christiansø og Bornholm. Jeg bringer den højtærede Minister min bedste Tak for dette Forslag, og jeg ved, at jeg her i er Overensstemmelse med alle Beboerne paa Christiansø. Jeg indrømmer, at der er et Punkt i det stillede Forslag, som jeg er mindre glad ved. Jeg har altid ønsket og altid arbejdet for, at den Radiotelegraf- eller -telefonstation, som skulde ligge paa Bornholm, maatte blive anlagt i Svaneke. Jeg har fundet det naturligt, fordi Svaneke er Christiansøs Jurisdiktionssted og Handelsplads, det Sted, hvormed Øen er i Postforbindelse og det vilde derfor have været af Betydning, om man ogsaa her havde søgt Tilknytning nu ved Telefonforbindelsens Anbringelse. Det foreslaas i Finanslovsforslaget, at den bornholmske Station skal ligge paa Hammeren. Dette har jeg, som sagt, ikke været glad ved; men jeg erfarer, at det af praktiske Grunde er ønskeligt, og jeg skal derfor ikke insistere paa mit før udtalte Ønske om, at den bornholmske Station kommer til at ligge i Svaneke; jeg vil erkende, efter de Oplysninger, jeg har faaet, at det maa blive Hammeren. Jeg tillader mig i Forbindelse med denne Udtalelse at henstille til den højtærede Minister, om denne Sag ikke kunde fremmes saaledes, at der i den Vinter, vi gaar i Møde, kunde skaffes Øen en Forbindelse som den her foreslaaede. Det er jo urolige Tider, vi lever i, og ikke mindst i Østersøen er der Uro i Farvandet; det vilde være en Betyrrelse for den lille Ø og dens Befolkning, om den allerede i Vinter kunde